

НЕ СЕ ОТКАЗВАЛ ОТ НАВИКА СИ!

chitanka.info

Един ден вълкът спрял свраката и ѝ рекъл:

— Сврако, хайде да бягаме! Не може да се живее вече в тази гора!

Свраката попитала:

— Е, какво не харесваш на гората, Кумчо–вълчо? Я погледни каква е хубава и при това пълна с храна!

Вълкът махнал с предния си крак:

— А бе гората е хубава, ама нали виждаш, че всичко е ревноло против мене! Къде и да стане пакост, все аз съм виновен. Все по мене викат, все мене обвиняват. А от хората и от кучетата мира си нямам! Само да не ме усетят някъде, леле, леле, едва се спасявам от тях!

Свраката пак попитала:

— А къде мислиш да ходиш, Кумчо-Вълчо?

Вълкът отговорил:

— Ще отида в друга гора, където никой не ме познава и където хората са добри и кучетата кротки.

Ами като отидеш на друго място, Кумчо, ще си оставиш ли тука зъбите и навика? — запитала свраката.

Вълкът се засмял:

— Бре, сврако, че ти си била много глупава! Къде се е чуло и видяло, мари, да се оставят навик и зъби? Хей, че смешни неща питаш? Какво ще правя аз някъде си без навика да ям и без зъбите си?

Свраката подхвъркнала и заканително рекла:

— Ех, Кумчо-Вълчо, щом е така, където и да идеш, няма да си добре! Твоят навик е лош, зъбите ти са остри и затова всички викат против тебе. Може да живееш добре само ако нямаш вълчешки навик и вълчешки зъби.

Така се разминали свраката и Кумчо-Вълчо, който никога и никъде не могъл да стане добър и обичан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.